Scrisori dela mare...

Intre şomajul actual şi trecutul sportiv al Constanţei

Reminiscenţele... vorbeşte! — Un „Biscot" al ciclismului dobrogean. — Bibi, „copilul" maidanelor. — Noua ediţie a cupei E. F. A. la ping-pong

— Dela corespondentul nostru —

Constanţa, 23. — Imprejurările şi numai imprejurările au dus la starea actuală de inactivitate a sportului constănţean.

Pe vremuri, după sezonul destul de încărcat al manifestaţiilor fotbalistice, tranziţia sportivă se făcea conform anotimpului, adică dela „balonul rotund", la reuniuni pugilistice, sub acoperişul unei săli din localitate.

Mai mult chiar, popasul anumitori aşa zişi „şampioni" de lupte greco-romane în capitala Dobrogei, prilejuia oraşului nostru — mai multe gale nocturne — pe stadionul „Victoria", la cari luau parte circa 3—4000 spectatori.

Pentrucă, din principiu dacă nu din spirit organizator, impresarul sau mai bine zis regisorul acestor reuniuni nocturne — reuşea să ţină uneori afişul luptelor greco-romane timp de mai multe săptămâni, în care timp, cei câţiva „eroi ai ringului" — în genere toţi campioni şi supra-campioni, de ţări şi mondiali, se „mâncau" între ei.

Afară de aceasta se puteau vedea în acelaş timp şi partide pentru campionatul Afganistanului, sau mai ştiu eu care ţări, partide anunţate cu trâmbiţe şi placarde uriaşe, la colţuri de stradă.

Astfel, nu mai puţin, greoiul negru, Ali Ben Said Tuciu, campion al Persiei de 13 ori... avea să-l întâlnească pe Boris Pajarovschy, fost campion mondial de vreo 13 ori şi campion al tot atâtor ţări.

Şi lumea se strângea ca la urs.

In prima seară, prin excelenţă, matchul se termina la egalitate. Următoarele dispute aveau darul să se termine tot nedecis, astfel ca titlul de „campion al ţării cutare", să poată rămâne încă pe picioare.

In schimb, organizatorii triumfau, pentrucă d sputele se soldau în genere cu câştiguri băneşti destul de curtabile.

Numai spectatorii nu puteau pricepe, cum de matchurile se termină în fiecare seară la egalitate, — pentru ca în realitate să nu poată fi decât un „trucaj" de organizare, care să contribue la prelungirea nocturnelor sportive.

Totuşi, cu toată această „scamatorie" sportivă, luptele greco-romane aveau la Constanţa rostul lor.

Mai presus de toate — ele deschideau curiozitatea sportivă a localnicilor, neobişnuiţi până atunci cu spectacole sub cerul liber.

Uneori însă, ambiţia luptătorilor amatori dela noi, mergea până într'acolo ca să provoace pe unul din aşa zişii campioni mondiali...

Şi iată încă o programare, anunţată cu litere de-o şchioapă pe străzile Constanţei:

„X campionul Dobrogei, contra Cian Jippo-Jipo, campion al Japoniei şi Chinei. Fost campion mondial şi al Patagoniei!

Nici că se putea un regal sportiv mai bogat. Un prichindel campion al Dobrogei, contra unui fost campion mondial...

Şi atunci, înaintea măruntului nostru „campion dobrogean" — şi acest titlu dăruit peste noapte ca complezanţă — apărea o namilă de om care te înspăimânta d ntr'o privire.

Rezultatul se ştia. Reprezentantul nostru se alegea cu câteva coaste rupte...

CAMPION, CU-O BICICLETA DE ORAŞ

Inainte vreme ciclismul constănţean rivaliza cu pedala bucureşteană.

Nu exista săptămână dela Dumnezeu, să nu putem asista la concursuri cicliste, cari adunau la start, decanii pedalei dobrogene.

Pe atunci, înşişi concurenţii din Capitală cari se îndemnau să se ia la întrecere cu alergătorii noştri, părăseau deobiceiu oraşul învins!.

Senzaţionalul unei asemenea reuniunii sportive, s'a întâmplat însă, în primăvara anului 1923.

Se programase cursa Constanţa-Cerna-Vodă şi retour — contând pentru campionatul de fond al Dobrogei.

Pregătiri febrile de organizare, cari au adus în ziua alergării pe linia de pornire, 56 concurenţi, toţi „unul şi unu".

Cu 5 minute înainte de darea semnalului, oficialii s'au pomenit deodată cu un tânăr, în haine jerpelite, călare pe-o bicicletă de oraş, care îşi anunţa participarea la concurs.

Privit cu neîncredere, iar peste asta neîndeplinind obligaţiile cerute de regulamentul cursei — alergătorul Ivan Penciu, luă totuşi loc alături de ceilalţi concurenţi.

Spre stupefacţia tuturora, Ivan Penciu a câştigat cursa Constanţa-Cerna-Vodă şi înapoi cu un avans de aproape 12 minute faţă de secundul sosit.

Privit la plecare ca Biscot al ciclismului francez, mare actor care urmărea cursa până la epuizare în „Tour de France" — Ivan Penciu, a fost declarat virtual campion al Dobrogei.

Siliştean de fel, şi neavând timp a mai aştepta concurenţii următori, Ivan Penciu, îşi luă cupa câştigată, apoi călărind bicicleta de oraş... o porni raza spre Silistra, de unde venise pentru a lua parte la întrecere.

Lumea s'a crucit, dar campionul Dobrogei... Ivan Penciu, a ridicat un picior muşchiulos, arătându-l zâmbitor oficialilor.

UN SPORTIV PANA'N DINŢI

După cum scriam într'un reportaj trecut despre Vahan, „cizmarul armean", sportul constănţean a dat la iveală deasemenea, un „copil" al maidanelor.

Copil, fie zis din exces de politeţă, pentrucă Bibi Smărăndescu e în realitate „copilul-teribil" al balonului rotund. Pornit să bată mingea de cârpă... ca toţi copiii maidanelor noastre, Bibi Smărăndescu, actualul antrenor tehnic al A. S. Constanţei — s'a legat de sport cu o patimă nebună.

Predestinat pentru o astfel de carieră, Bibi, — cum îi spune toată lumea — a copilărit cu balonul rotund... ca până la urmă să se „logodească" cu stadionul.

Pentrucă actualul antrenor al A. S. Constanţei, îşi petrece o jumătate din zi pe stadion, iar restul cu educaţia jucătorilor.

Iarna Bibi Smărăndescu îşi strânge „copiii" cărora le-a pus mingea în faţă, povestindu-le de trecutul sportiv al unui oraş... nesportiv.

Căci toţi îl cunosc pe Bibi Smărăndescu dar nimeni, până azi nu l-au apreciat îndeajuns.

A DOUA EDIŢIE A CUPEI E. F. A. LA PING-PONG

Aminteam într'un număr trecut al „Universului Sport" — despre o cupă a grupării E. F. A. din localitate, pusă în „bătaia" jucătorilor de tennis pe masă.

Cupa E. F. A. — care a ajuns la a doua ediţie, se dispută sistem „challenge" — revenind celui ce o va câştiga de trei ori consecutiv sau de 5 ori alternativ.

Anul trecut, primul care şi-a încrustat numele pe trofeu, a fost adolescentul T. Economu, care a furnizat partide viu aclamate.

Ediţia anului curent, s'a disputat zilele trecute, în sala grupării E. F. A. 500 de spectatori au ţinut să cunoască pe câştigătorul anului.

Juriul a fost alcătuit din d-ra Ghiumiuşcian şi d-nii Sorin Beiu şi N. Seritgian.

S'au prezentat în total 16 jucători, soldându-se următoarele rezultate:

TURUL I

Vaporian—Muradian: forfait.
Antranik—Andoniade: forfait.
T. Economu—H. Măgârdicean: 21—5 21—10
B. Miran—S. Sagah: 21—10 21—17
C. Azat—M. Sarchis: 26—24 24—22.
E. Kevork—S. Nubar: 21—12 21—12.
B. Arşag—K. Hazaros: 23—21 27—25.
M. Muşeh—Krikorian: forfait.

SFERTURI

M. Muşek—Vaporian: 21—16 21—13.
E. Kevork—T. Economu: 21—8 21—18
C. Azat—E. Antranig: 21—18 21—16
B. Miran—Antranik: 21—14 21—18.

SEMI-FINALE

B. Miran—M. Muşeh: 15—21 21—18 21—18.
E. Kevork — C. Azat: 21—18 9—21 21—17.

FINALA

E. Kevork—M. Barutgian 21—19 14—21 21—16.

Finala s'a bucurat de-o partidă dramatică, care n'a putut prognostica până la urmă, pe câştigătorul cupei.

E. Kevork, câştigătorul pe anul în curs, mai sigur în „piroane" — a reuşit până la urmă să ciupească cupa. Al doilea finalist are însă meritul că a rezistat eroic, dar sleit de puteri, n'a mai putut face faţă loviturilor celuilalt.

Au fost însă în general, partide atrăgătoare spectaculoase, unele din ele interesând până la maximum asistenţii.

B. C.

Cu d. Mihail Ionescu Călineşti despre începutul Tirului la noi

Generalul Virgil Bădulescu, părintele tirului cu glonţ

O finlandeză care m'a uimit

In noua structură naţională, tirul va fi pe primul plan. Oricât de viclean ar fi duşmanul el se fereşte de ţintaşul bun.

Ne-am adresat trăgătorului cel mai bun, care a făcut parte din prima echipă care a prezentat culorile ţării peste hotare şi care s'a clasat mai mult decât onorabil d. Mihail Ionescu Călineşti I., rugându-l să ne vorbească despre amintirile sale.

— „Până în anul 1936 la noi nu se ştia ce este tirul de precizie cu glonţ.

El a fost introdus de d. general Virgil Bădulescu, căruia pe drept i-se cuvine porecla de „părinte al tirului". Câtă muncă a depus acest om pentru propagarea tirului la noi!

La început se trăgea cu puşti fără dioptru, şi totuşi rezultatul era bun.

La începutul primăverii acelui an, într'un stoc de arme venite din Germania, Geo Mirea, a găsit două arme ce aveau dioptru. Bucuria i-a fost mare şi imediat a şi început antrenamentul: rezultatul a fost excelent.

D. general Bădulescu a comandat urgent arme necesare pentru ceilalţi trăgători şi am început pregătirea pentru Olimpiadă.

Increzători în forţele noastre,

MIHAIL IONESCU
Călineşti II

deoarece făceam procent de 98—99%, la 22 Iulie 1937 am plecat la Berlin pentru a lua parte la Olimpiadă.

Era primul pas în tirul internaţional numai după 3 luni de antrenament.

Din echipă făceau parte d-nii: Eduard Grand, Geo Mirea şi eu.

Organizarea plecării a fost făcută în condiţiuni excelente de d. colonel Lupaşcu, care ne-a dat un desăvârşit concurs şi pentru care îi vom fi recunoscători totdeauna.

Ajunşi la Berlin, în gară nu am fost întâmpinaţi decât de d. general Bădulescu deşi odată cu noi plecase o droaie de oficiali.

D-nii g-ral Bădulescu şi colonel Lupaşcu ştiind că nu avem arme de precizie ne comandase arme speciale şi câte 2000 cartuşe pentru antrenament care a durat numai 5 zile — în timp ce celelalte ţări aveau reprezentanţii trimişi cu 4 săptămâni înainte.

In tir, antrenamentul joacă primul rol. Trebue să te obişnuieşti cu atmosfera şi lumina deci să fii antrenat la faţa locului.

Au luat parte 28 naţiuni totalizând 68 concurenţi.

Invingătorul a fost Rogeberg cu 300%.

Eu m'am clasat al 13-lea cu 293%.

La egalitate cu favoritul olimpiadei, campionul mondial francezul Curand şi înaintea germanilor, cu 292.

Emoţii am avut deoarece numele meu a ieşit primul din urnă şi apoi echipamentul era cu totul improvizat.

Edi Grand şi Geo Mirea s'au clasat deasemenea mulţumitor.

Trebue cu regret să fac o remarcă.

Se terminase tragerile şi trebuia judecat punctajul iar fiecare delegat trebuea să-şi reprezinte ţara. Toţi au fost prezenţi, numai al nostru nu.

In lipsa delegatului nostru, comitetul a delegat pe un oficial ungur.

Revoltaţi am protestat prin Edy Grand contra noului delegat şi pentru că nu puteam lua parte la judecată fiind concurenţi, am cerut să fim fără delegat, având încredere în comitet, lucru ce ne-a fost aprobat.

Dela olimpiadă am învăţat lucruri folositoare care astăzi ne prind bine.

FINLANDEZA

In timpul antrenamentului, deoarece paturile erau apropiate, tocmai când eram pe punctul de a apăsa pe trăgaci am fost lovit din greşală peste picior.

Infuriat m'am întors spre cel cu pricina şi am fost întâmpinat de un chip drăgălaş de femeie care cu o scuză m'a liniştit.

Era o finlandeză care m'a uimit de precizia cu care trăgea. A făcut un procent excelent: 397 din 400 posibile.

TIRUL IN ALTE ŢARI

In alte ţări de mici se dă copilului arma în mână. La început cu aer comprimat şi apoi cu glonţ.

In şcolile primare, elevii indiferent de sex sunt obligaţi să aducă 20 ţinte pe săptămână, pe care li-se pun note.

Fiecare şcoală primară e prevăzută cu o cameră în care se face tir cu aer comprimat, iar la liceele sunt poligoane cu tragere la 25 m.

La Lucerna am văzut o puşcă cu aer comprimat care trage cu acelaşi glonţ de 300 ori. In dosul ţintei este aşezată o pânză de care glonţul se loveşte şi cade într'o cutie de unde este luat şi întrebuinţat. Astfel de glonţe (alice) se cumpără cu kilogramul, iar puşca nu costă mai mult de 5—6000 lei.

LA NOI

Tirul e în leagăn. Avem talente mari în rândurile tineretului care trebue îndrumat.

Sunt pentru exersarea poziţiei culcat nerezimat, deoarece e cea mai utilă în caz de război.

Avem noroc că în fruntea sportului românesc se găseşte c. Manole Strciel, cel mai bun trăgător al nostru la specialitatea talere şi porumbei, omul care a făcut cinste ţării, câştigând aproape toate concursurile internaţionale la care a luat parte.

Pe lângă bun camarad, d-sa este un bun organizator pricepuţ şi muncitor. Prin el, tirul va înflori.

FLORIN BRATAN

Fostul adversar al lui Ilie Borcea

Germanul Froelich

a asistat la reuniunea de Sâmbătă seara

Printre spectatorii cari au vizionat reuniunea de Sâmbătă seara, desfăşurată la circul Milea, am distins câţiva ostaşi ai celui de-al treilea Reich.

Prezenţa soldaţilor germani a prilejuit scurte dialoguri:

Amatori de box, au spus unii.

Poate foşti pugilişti, au ripostat alţii.

Dreptatea a fost de partea celor din urmă căci, în scurt timp am identificat un ins cu semnalmente de boxeur. Avea urechile tumefiate, arcadele lăsate ca nişte perdele peste ochi şi nasul destul de şifonat.

Răspunzând interpelării noastre s'a prezentat:

— Froelich, fost campion semimijlociu amator al Austriei.

Froelich este originar din Viena, a practicat boxul ani îndelungaţi şi a participat în calitate de reprezentant al ţării sale, la campionatele Europei desfăşurate în 1934 la Budapesta.

In palmaresul său Froelich are şi o victorie asupra unui boxeur român căci, într'unul din sfârturile de finală ale campionatului continental a dispus la puncte de Ilie Borcea, fost pe atunci, campion al României.

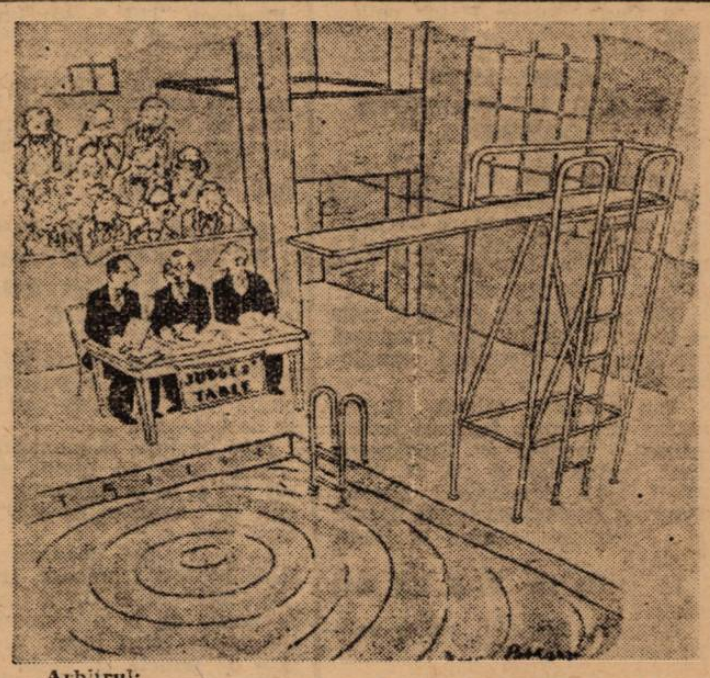

Arbitrul:
— **Săritul a fost executat, păcat însă că înnotătorul n'a revenit la suprafaţă.**